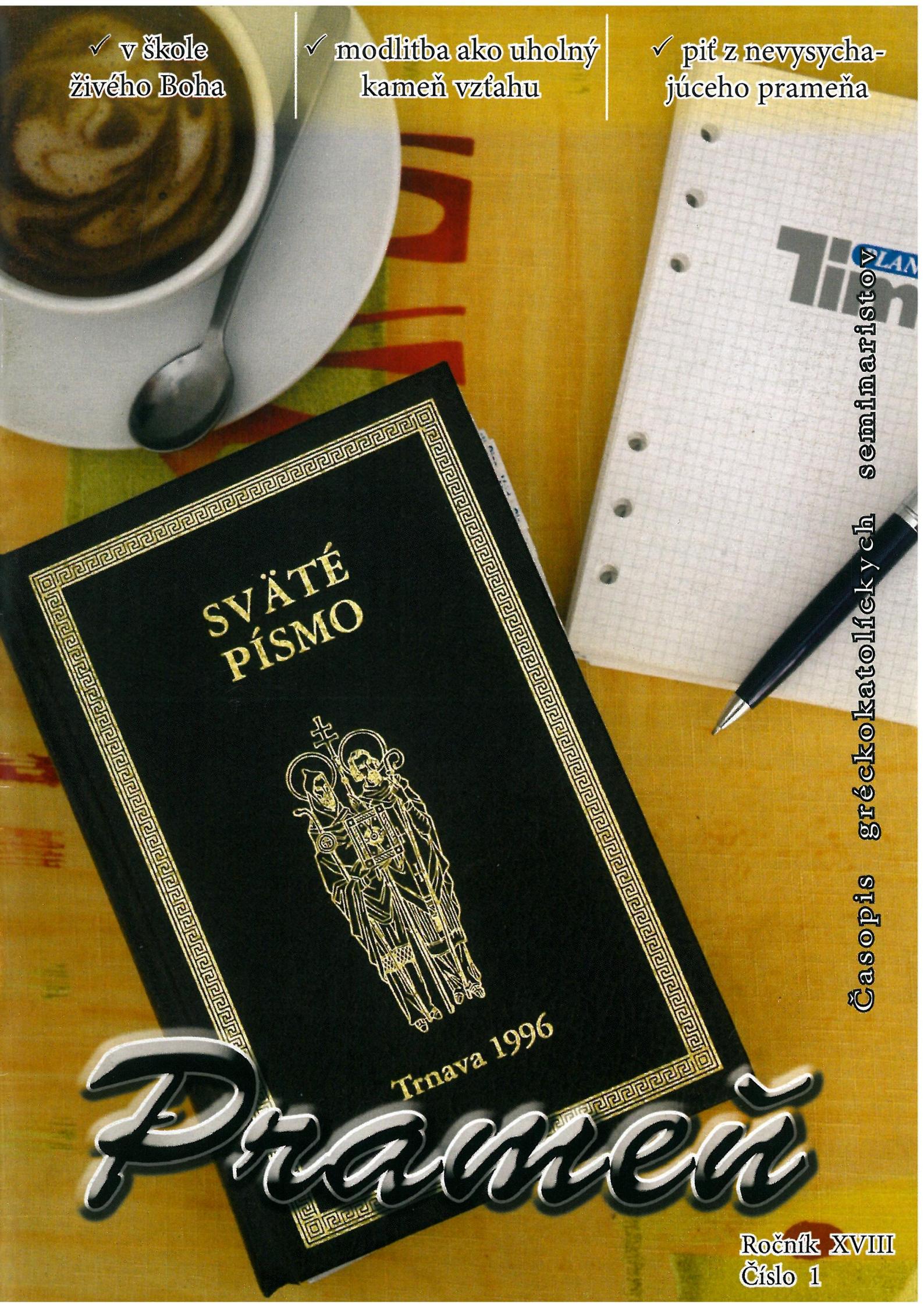

✓ v škole
živého Boha

✓ modlitba ako uholný
kameň vzťahu

✓ piť z nevysycha-
júceho prameňa

Časopis

gréckokatolícky časopis Seminariistov

Ročník XVIII
Číslo 1

Posledné letné lúče. Ešte deň, dva oddychu pre pracujúcich, prázdnin pre školákov. Užívame si ich. Avšak pomaly sa s týmito vzácnymi dňami lúčime. Vyplí sme, na čas hodili každodenné problémy za hlavu a snažili sa dopriat' si chvíľu ticha. Aspoň na kúsok sme sa mohli užiť do kože malého diet'at'a, ktorému neraz závidíme jeho bezstarostný život. Ale bezúčelné hedonistické užívanie si všetkého volného času môže viest' až k neodvratnému úpadku na tele a na duchu. Je to moment, keď budovanie nášho vzťahu s Bohom tu a tam presúvame na nižšie priečky. Žiaľ, tak často užerá leto nejedného kresťana, ktorý si dá tzv. prázdniny od Boha.

Preto je v tejto chvíli dôležitejšie ako nikdy predtým opäť odovzdať svoj čas a svoje "ja" Bohu. Možno sme to už veľakrát počuli a aj sme sa snažili nás duchovný život viest' týmto smerom. Lenže pri myšlienke na nás chrám a dobre známeho kňaza v ňom, od ktorého nečakáme „horlivé misie medzi pospolitým ľudom“, nás neuchvátiť užba po opäťovnom obrátení a znova nájdení strateného vzťahu s Bohom.

Ale je to naozaj všetko, čo môžeme spraviť? V týchto dňoch nejeden pravčík so všetkou svojou dôverou pristupuje k paní učitelke, dychtivo načáva všetkému novému a necháva sa vychovávať. Pridajme sa k nemu a pristúpme k nebeskému Učiteľovi. Sme pozvaní odovzdať sa Pánovi, nechať ho, aby nás on sám formoval vo svojej škole. Ved' nemáme lepsieho učiteľa, než toho, ktorý je v osobe Ježiša Krista.

Poučme sa Kristovými slovami: „Všetkých bude učiť sám Boh. A každý, kto počul Otca a dal sa poučiť, prichádza ku mné“ (Jn 6, 45). Skúsmo sa po období hľadu ponoriť do ticha. Podme sa niekde v našom vnútri stretnúť s Otcom, načúvať mu, aby naša cesta k nemu nebola opäť trnístá. Aby bola bez zbytočných zastávok, bez sklbnutia z hlavnej cesty a následného vyčerpávajúceho hľadania cesty späť. Staňme sa žiakmi samotnej Lásky, aby sme ju skrze osobnú skúsenosť s ňou mohli ohlasovať ďalej svojim blíznym. Nech sa vám aj toto najnovšie číslo nášho časopisu stane pomocou v prehľbení osobného vzťahu s Bohom.

Luboš Pavlišinovič

grafik

REDAKČNÁ RADA:

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:
ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

ŠÉFREDAKTOR:
Marek Baran

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Pavol Dancák
Jozef Petričko

REDAKČNÁ RADA:
o. Jozef Paraska, CSsR
Jaroslav Girovský
Martin Krišš
Tomáš Mikunda
Alexander Duľa
Maroš Sejka
Pavel Grega
Martin Terkanič

JAZYKOVÁ KOREKTÚRA:
PhDr. Valéria Juríčková, PhD.

FOTO:
Dominik Petrík
Miroslav Dargaj

ADRESA REDAKCIE:
Sládkovičova 23
080 01 Prešov
www.gojdic.sk
www.unipo.sk/pracoviska/gks

Zo srdca ďakujeme za všetky
Vaše príspevky a dary, ktoré
ste s láskou darovali našim
seminaristom cez Neinves-
tičný fond sv. Jána Krstiteľa.

REDAKCIA SI VYHRADZUJE
PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.
november 2011
Vydané: ročník XVIII.
akademický rok
2011/2012

Bleskovky 2

Čas s Bohom 4

Ako sa modliť? 7

Predstavujeme nové tváre 8

Daj sa mi napíť 16

Modlitba 18

God bless America! 19

Hriech náš každodenný 21

Otvorenosť pre Boha 23

A čo potom? 24

Darovaná prítomnosť 26

Velehrad 2011 28

Zábavník 30

Pre miništrantov 32

Vnútorná krása seminára sa oživila naším príchodom a tá vonkajšia sa zviditeľnila cez brigády seminaristov, ktoré sme absolvovali hned na začiatku akademického roka. Zemiakovou brigádou či natieraním strechy na seminárnej kaplnke sme s radosťou v srdci budovali naše spoločenstvo prostredníctvom práce.

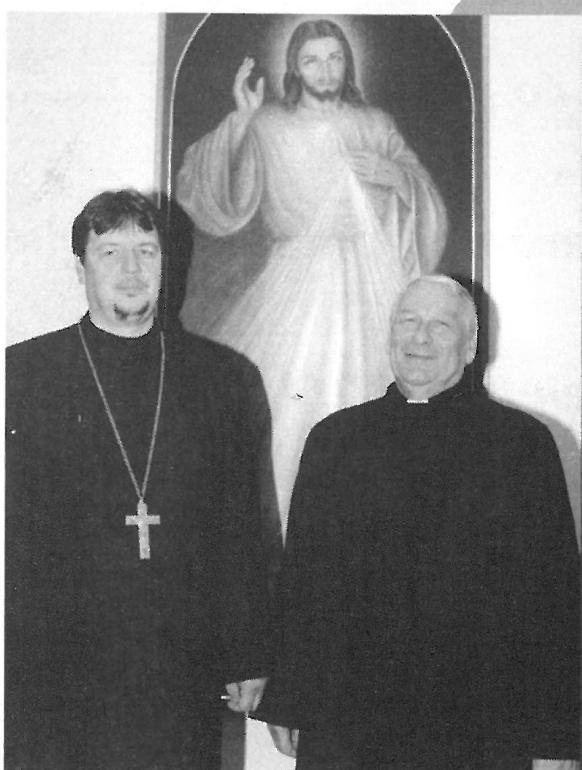

bleskóvky

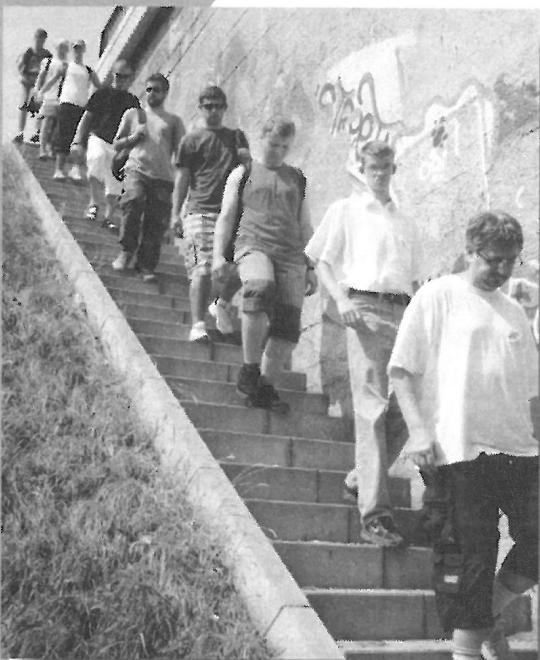
podstatu siedmich hlavných hriechov a stratégie zlého ducha, ktorý sa za každým z nich skrýva.

Sväty Duch vanie ako sám chce. Presvedčili sme sa o tom pri avizovanom odchode nášho špirituála o. Jána Karasa, ktorý nadalej zostáva vo svojej funkcií, čomu sa veľmi tešíme. Rady prefektov boli doplnené otcom Marekom Belejom, ktorého medzi nami úprimne vítame.

Do nového roka formácie ku knazstvu sme vstúpili duchovými cvičeniami, ktoré sme strávili v dňoch 14. – 18. 9. 2011 v GMC Bárka v Juskovej Voli. Týmto požehnaným časom nás sprezádzal o. Marek Kolesár, ktorý nám na pozadí biblických príbehov odkrýval

Slávnoštne otvorenie akademického roka 2011/2012 v našej alma mater Prešovskej univerzite v Prešove pripadlo na 20. september 2011. Počas programu sa dostalo významného uznania – udelenia ceny rektora PU bohoslovovi šiesteho ročníka, Tomášovi Mikundovi, za aktívnu prácu pri tvorbe časopisu Prameň, ktorý práve držíte v rukách. V mene predstavených i seminaristov mu zo srdca blahoželáme.

12. september 2011 sa stal medzníkom v živote 21 mladých mužov, z ktorých sa prekročením prahu seminára stali seminaristi. Začali tak svoj prvý rok kňazskej formácie. V tento deň začali písat novú kapitolu osobnej cesty nasledovania Krista v novom akademickom roku aj seminaristi vyšších ročníkov. Seminárne izby sme obsadili v počte 71. Jednou z radostných chvíľ hned v začiatku akademického roka bol už tradičný imatrikulačný futbalový zápas medzi „nováčikmi“ a výberom seminára z vyšších ročníkov.

Púť mladých, ktorá sa uskutočnila v Ľutine v dňoch 23.-24.9.2011 ani nás nenechala doma, v seminári. Stretli sme tu mnoho mladých ľudí, s ktorými sme vytvorili radostné i modliace sa spoločenstvo.

bleskovky

ČAS S BOHOM

Nájsť si čas pre Boha je dôležité a vy ste to už iste neraz počuli. Ale stretli ste sa určite aj so skutočnosťou, že máte príliš veľa povinností na to, aby ste sa vôbec najedli či vyspali. A tak ste sa zmierili s tým, že je pre vás nemožné venovať Bohu čas. Zverili ste sa s touto dilemom svojmu priateľovi či kňazovi, ktorý vám dal „uspokojujúcu“ odpoveď: „Boh predsa vidí, koľko toho máš, a preto je určite spokojný, keď si svedomite plníš svoje povinnosti. Viac predsa nemôže žiadať!“

Hlboko ľudské. Avšak má to jeden háčik. Človek aj nadálej ostáva vo víre povinností, musí sa starať o seba, svoju rodinu a „milión“ ďalších vecí. A život plynne a plynne. Až potom jedného dňa zistíme, že síce máme Boha, ktorý chápe našu zaneprázdenosť a túži nám žehnať, prišiel, aby sme mali život v hojnosti (porov.: Jn 10, 10 b), no my tú hojnosť zažívame len v oblasti stresov, problémov, pádov atď.

Boh to tak predsa nemyslel! Azda najlepšie vysvetlenie ponúka príbeh o Márii a Marte (Lk 10, 38-42). Marta si vzorne plní svoje povinnosti, a teda „venuje Ježišovi čas“, ale prichádza do bodu, kedy sa cíti unavená, neuznaná, stŕahuje sa na sestru a dokonca karhá aj samotného Boha. Ježiš ju však za to nekarhá. Myslím, že mu celkom dobre padlo, že sa niekto postaral o jeho potreby, ale určite to nebolo to, čo očakával. Naopak, pochválil Máriu, ktorá „trestuhodne“ sedela pri jeho nohách, nedabajúc na jeho potreby. Fíha.... Žeby podporoval lenivcov? Asi ľažko. On si ale váži viac to, keď ho niekto počúva a S NÍM JE, ako keď pracuje PRE NEHO. Pre nás, ľudí dnešnej doby, je to priam nepochopiteľné, ale vypovedá to o Bohu, ktorý ako vsemohúci nepotrebuje našu činnosť, ani naše modlitby. V podstate nepotrebuje od nás nič. Ale je niečo, po čom túži (hoci to tiež nepotre-

buje). Nie, nie je to náš čas. Je to naše srdce. Je to naše bytie s ním. Starokresťanská tradícia hovorí, že tou Máriou je Mária Magdaléna a Božie slovo ju v Ježišovej prítomnosti ukazuje viackrát.

Prvýkrát ju vidíme ako ženu pristihnutú pri cudzoložstve (Jn 8, 1 - 11). Až do tejto chvíle žila ako hriešnica a asi sa neplánovala s ním stretnúť. A zrazu. Hriešnica hodna smrti podľa Zákona stojí pred Zákonodarcom. A v prítomnosti muža, ktorému nikto nerozumie (písal prstom po zemi), ona získava život a k tomu ešte niečo oveľa viac: PRIJATIE (ani ja ťa neodsudzujem) a akýsi nový smer (chod' a už nehreš). Väčšina si takýto príbeh vo svojom živote nepamätá. Bez toho, aby sme to chceli, nás priviedli pred Boha, potom hrozilo, že nás niekto zabije - nie kameňmi, ale vo vode, ale prežili sme a získali sme nový život. Nikto nás neodsúdil, ba stali sme sa členmi spoločenstva, sám Boh nás prijal za svoje deti a dal nám poslanie žiť ako kresťan a vyhýbať sa hriechu. Áno, hovoríme o krste. Jediný problém je, že na 99 % to bolo dielo Boha, ktorý si vyvolil nás a nie my jeho (Jn 15, 16) a my aj po 10, 20-tich či viac rokoch stále hľadíme za ním, a nechápeme, čo sa vlastne stalo a čo s tým máme robiť. Čo robila Mária? Určite premýšľala a uvedomila si, akú lásku jej Učiteľ prejavil. A otvorila jej srdce. ROZHODLA sa priať ju. Vidíme to v ďalšom príbehu.

Kajúca milujúca žena (Lk 7, 36 - 50) prichádza do domu farizeja

(predstaviteľa tých, ktorí ju chceli ukameňovať), nedbá na pohoršené a nenávistné pohľady mužov pri stole (od mužov si toho už veľa vystála) a ide k Ježišovi. Padá mu k nohám, plače, bozkáva mu nohy, utiera ich vlasmi a natiera olejom. Koľká láska! Veľmi zaujímavé je, čo hovorí Ježiš: „Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje“. Je odpustenie podmienené láskou? Katolícka cirkev učí, že je potrebná ľútosť. Tú však rozdeľuje na nedokonalú a dokonalú, ktorej motívom je práve láska k Bohu. A táto ľútosť vo výnimočných prípadoch sama osebe stačí na odpustenie hriechov (KKC 1452). Láska teda naozaj zakrýva množstvo hriechov (1Pt 4, 8). Ako sa dá dosiahnuť dokonalá ľútosť? Odpovedou nám môžu byť Ježišove slová: „Tvoja viera ťa zachránila“. Aká je to však viera? Uverila tomu, že tento učiteľ, ktorému najprv nerozumela, ju naozaj miluje. A na túto lásku odpovedala svojou láskou. Mária mala šťastie, že zakúsila Boží dotyk, ale my také šťastie nemáme. CHYBA! Boh vie, že potrebujeme jeho dotyk a Písma je plné príkladov toho, že ho dáva. A chce ho dať aj TEBE. Skús mu povedať, že to potrebuješ. Aj keď ho nepoznáš a nerozumieš mu. Povieš si, že ty so svojimi hriechmi toho nie si hoden. Ale uvedom si, že Mária získala odpustenie hriechov až pri druhom stretnutí. Ono je dôležité, ale Boh prijíma človeka, aj keď je hriechy (porov.: Rim 5, 8). Preňho nie je najpodstatnejšie, aby si žil/a bez hriechu, ale aby si žil/a s ním.

Hned' v nasledujúcich riadkoch Svätého písma (Lk 8, 1 - 3) sa Mária Magdaléna spomína ako jedna zo žien v Ježišovom sprievode - v častej a úzkej blízkosti. A pri jej mene je možno na prvý pohľad nie dôležitá poznámka „z ktorej vyšlo sedem zlých duchov“. Hriech je bránou pre démonov, a teda akékoľvek duchovné trápenie je vždycky dôsledkom hriechu. Netreba pripomínať, že sedem je číslo plnosti, a teda že Mária bola oslobodená od všetkého trápenia; a to preto, lebo uverila Ježišovej láske a trávila čas s ním.

A ešte jeden dôležitý aspekt prebývania s Ježišom môžeme v príbehu vidieť. Ježiš hovorí o Márii, že si vybrala dobrý podiel. Aké je neraz pre nás ľažké rozhodnúť sa. Vidíme, že Mária sa rozhodla správne, a tak môžeme povedať, že ovocím prebývania v Ježišovej prítomnosti je schopnosť správne sa rozhodovať. Je to vlastne Boh, kto nám ukazuje

cestu (pozov.: Ž 16, 11 ; Ž 32, 8)

Z povedaného môžeme vidieť, aké krásne a užitočné veci nás čakajú v Božej prítomnosti. Uvedomme si, na čom stojí náš život (podľa ovocia to ľahko zistíme) a ak nestojí na poznaní Božej lásky, tak je tu čas zastaviť sa, prísť k nemu a prosiť o takúto skúsenosť s ním. On je verný a nenechá na seba dlho čakať.

Ján Zubko, absolvent

AKO SA MÓDLIŤ?

Modlitba je v prvom rade darom. Veľkým darom Božej lásky. Iniciátorom každej modlitby je Boh. On je ten, ktorý ako prvý pozýva do vzťahu s ním, ktorý sa buduje na základe dialógu. Dialóg je teda rozhovorom dvoch osôb, je založený na počúvaní a rozprávaní. Možno niekomu napadne, ako sa teda modliť? Ako

litbe vlastnými slovami, je nám na pomoc Cirkev ako matka, ktorá učí svoje deti modliť sa. Učí nás, ako sa k svojmu Bohu modlí ona. Ponúka nám nevyčerpateľné bohatstvo svojich modlitieb. Medzi modlitby Cirkvi patrí utiereň, hodinky (1. hodinka, 3. hodinka, 6. hodinka, 9. hodinka), večiereň, povečerie, polnočnica. Skrze všetky tieto

k Bohu hovoriť a ako počúvať jeho hlas? Najjednoduchším spôsobom je forma rozhovoru, ako keď sa rozpráva priateľ s priateľom. Uvedomenie si Božej prítomnosti, že je v tejto chvíli so mnou a nikto na svete pre neho nie je dôležitejší, len ja. Boh je tu len a len pre mňa, aby ma počúval, aby počúval všetko, čo mám na srdci. Každú bolest, starosť, radosť, vdăku či prosbu. Ak aj napriek tomu nevieme nájsť správne slová a odhodlať sa k mod-

litby nám ukazuje, ako má vyzerať naša modlitba, o čo všetko máme prosiť a čo je najdôležitejšie pre náš život. Tieto modlitby sa navyše nemodlím sám, ale spolu s Cirkvou a za všetkých, ktorí do nej patria. A nielen za nich, ale aj za celý svet a prosím o ich spásu. Ak sa ich človek modlí úprimne, s otvoreným srdcom, stanú sa pre neho jeho vlastnou, osobnou modlitbou. Nájde v nich mnohokrát vyjadrenie svojich vlastných túžob,

doprava si preprávaj modlitby

pocitov, prosieb, ktoré by azda sám nevedel vysloviť a pomenovať. Modlitba Cirkvi sa tak stane jeho osobným a najintímnejším volaním k Bohu.

Ďalším spôsobom, ako sa k Bohu modliť a počúvať ho, je modlitba s Božím slovom (Sväтыm písmom). Je to slovo, ktoré hovorí Boh priamo mne a nikomu inému. Svätý Pavol oňom píše: „Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo“ (1 Tim 3, 16 - 17). Je to slovo samého Boha, preto má veľkú moc. Ved' Boh povedal a stalo sa. U proroka Izaiáša o svojom slove Boh hovorí takto: „Lebo ako spŕchne z neba dážď a sneh a nevráti sa ta, ale opojí zem, zúrodní ju, dá jej klíčiť a dá semä na siatie a chlieb na jedlo: tak bude moje slovo, ktoré mi vyjde z úst, nevráti sa ku mne naprázdno, ale urobí, čo som si želal, a vykoná, na čo som ho poslal“ (Iz 55, 10 - 11). Iba Boh nám môže odhaliť a odkryť význam svojho slova.

Božie slovo pôsobí v srdci človeka aj vtedy, ak mu nerozumie. Avšak nie je správne modliť sa s Božím slovom cez náhodný výber, teda náhodné otvorenie, ale treba si určiť nejaký systém. Začať Novým zákonom (evanjeliá, listy), potom prejsť na Starý zákon, alebo prečítať si texty, ktoré Cirkev vybraла ako čítanie v konkrétny deň na liturgii. Tieto odvolávky môžme nájsť v časopise Slovo alebo Misiónár. Ono je totiž slovom pre mňa, do môjho dňa a mojich situácií.

Nie menej krásnymimodlitbami sú ľudové pobožnosti. Medzi ne môžme zaradiť všetky druhy molebenov, akatistov, ružencov, Ježišovu modlitbu, ktorá spočíva vo vzývaní mena Ježiša Krista („Panе Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nad mnou hriešnym“). Nech sa modlím akúkoľvek modlitbu, treba mať na pamäti, že ona je prostriedkom a nie cieľom. Je prostriedkom, aby sme nadviazali dôverný vzťah so svojím Bohom, otvorili sa pre pôsobenie jeho lásky a milosti do našich sŕdc a životov.

Martin Terkanič, absolvent

PREDSTAVUJEME NOVÉ TVÁRE

Toto roku dvadsať jeden mladých mužov nastúpilo do prvého roku formácie na ceste ku kňazstvu. Rozhodli sa postaviť svoje srdcia do tesnej blízkosti srdca nebeského Otca, ktorého volanie začuli. Vstupujú do úžasného dobrodružstva s Bohom, akým život v seminári naozaj je. Aj oni ho budú môcť zažívať, keď budú každým dňom bojovať o čas modlitby a ticha a odvážne vstupovať do vzájomného budovania spoločenstva bratov. A prvé slová, ktoré nám odhalili predovšetkým niečo o nich samých, vám prinášame nižšie.

LUKÁŠ VALKO - PREŠOV - SEKČOV

Prečo si tu vlastne prišiel, kedy nastal zlomový moment?

Božie volanie bolo silnejšie ako moje plány ísť do Horskej záchrannej služby. Musel som to priať a zámerať na to všetko svoje úsilie a modlitbu, aby som spoznal Božie volanie a rozhadol sa preň. Trvalo to dlhšiu dobu a zlomový moment si presne nepamätam.

Čo by si chcel odkázať čitateľom časopisu Prameň?

Aby sme sa nevzdávali v pozemskom živote vo veciach, do ktorých nás pozýva Boh a mali dôveru v Kristovo vzkriesenie, lebo: „Tečúcou riekou je náš život. Plynne bez zastavenia. Životné okamžiky plynú jeden za druhým. Časť už preplávala, časť pláva, časť vytryskne z prameňa a časť ešte vytečie. A tak do spoločného mora smrti ponáhľame sa všetci.“ Sv. Bazil Veľký

ADRIÁN SEMAN - PRAKOVCE

Vieme, že patríš ku skautom. Ako ti skauting pomohol k najdeniu svojho povolania?

Som skaut FSE (Federácia skautov Európy), ktorí majú vo svojich stanovách katolícky základ. Povolanie ku kňazstvu som pocítil už skôr, ako som sa dostal ku skautom. Skauting ma v ňom upevnil vďaka dobrej formácie a ľuďom, ktorých som spoznal a ďakujem im za to.

Ktorú z čností by si chcel najviac získať počas formácie v seminári?

Láska – je jedna z čností, ktorú veľa ľudí potrebuje. Hovorí to jasne aj hymnus na lásku (1Kor 13, 4 – 7).

DAVID ŠTURÁK - PREŠOV

Odkedy si pociťoval vo svojom srdci túžbu po kňazskom povolani?

Istú túžbu som pociťoval ešte ako malé dieťa na základnej škole, no silnejšie až počas štúdia na vysokej škole, kedy som sa rozhadol kladne odpovedať na Božie volanie.

V skratke popíš tvoj doteraz najsilnejší zážitok s Ježišom.

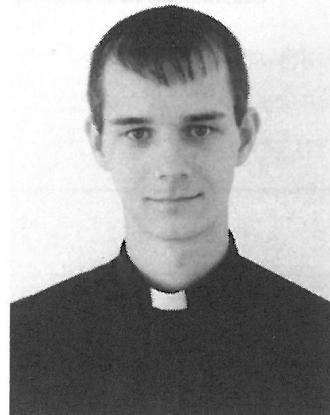
Mojím najsilnejším zážitkom bola generálna svätá spoved' na ľutinskom odpuste minulého roku, kde som doposiaľ najviac pocítil Božiu lásku.

NÁŠI PRVÁCI

JOZEF PETRIČKO - VRAŇOV N. TOPLOU

Prečo kňazstvo?

V prvom rade ma dostala služba Bohu. Podľa mňa niet krajšieho povolania ako kňazstvo a v dnešnom svete je toto povolanie veľmi potrebné a veľmi podstatné. Istým spôsobom kňaz by mal dávať ľuďom nádej, radosť zo života. Pre mňa je najväčšou radosťou, ak môžem robiť šťastnými iných.

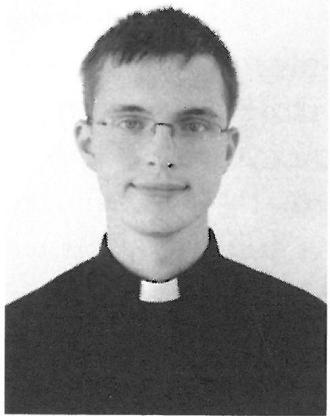
Prvé dojmy zo seminára? Čo ťa prekvapilo?

Mal som pocit, že tu nepatrím. Táto veta to vystihuje. Cítil som, že som príliš svetský na to, aby som sa stal kňazom. Časom som však pochopil, že na to je formácia. Prekvapila ma škola, rýchlo som prišiel na to, že to už nie je stredná.

JÁN DVORČÁK - PREŠOV - SIDLISKO III.

Čo ťa najviac pritahuje na službu kňaza?

Na službe kňaza ma najviac pritahuje, že mám byť sprievodcom a zároveň otcom ľudu na ceste do večnosti. Ďalej je to schopnosť obetovať sa a láska, ktorú ľudia musia zažiť a cítiť z mojej služby. Je na čom pracovať, aby to platilo aj u mňa :)

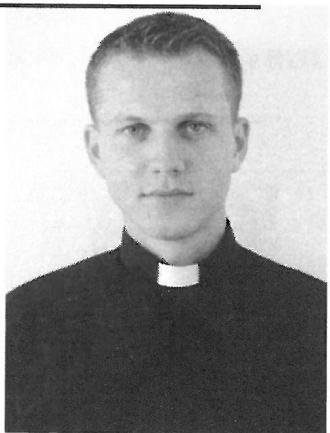
Čo očakávaš od času, ktorý je pred tebou?

Očakávam čas učenia, ako byť človekom na správnom mieste. Myslím, že ma Boh bude cez rôzne skúšky a situácie pretvárať na takého, akého ma potrebuje mať, aby som bol osožný.

JOZEF MAČĽOVSKÝ - BARDEJOVSKÁ N. VES

Aký svätyj je tvojím vzorom a prečo?

Od každého svätého sa môžem niečo naučiť, avšak momentálne som oslovený životom starozákoných praočov i prorokov (Abrahám, Jakub, Mojžiš, Samuel, Dávid,...), ktorých život sme rozoberali práve na tohtoročných duchovných cvičeniach. Každý z nich mal totiž v živote nejaký otáznik a odpoveď im dal jedine Boh. Práve táto skutočnosť je pre mňa oslovujúca, lebo v živote je mnoho otáznikov, ktoré sú však problémom iba pre nás.

Prečo je podľa teba dôležitá formácia v seminári?

Jedno perekadlo hovorí: „Tažko na cvičisku, ľahko na bojisku!“

Seminár je takým cvičiskom a „náš život je boj“, ako nám to prízvukoval o. Marek na duchovných cvičeniach. Podľa mňa je formácia i čas v seminári pre pochopenie toho, že: „náš život vlastne nie je o boji s diablon, ale o prebývaní s Kristom!“

MÁRIO BURAL - DEVOČA

Čo očakávaš od formácie v seminári?

Chcel by som, aby bol čas vo formácii časom spoznávania Krista „zblízka“. Časom veľkej Božej milosti a vnímania jeho lásky. Aby som bol vnímový na jeho hlas a taktiež vnímový pre potreby druhých, hlavne v spoločenstve, ktorého som súčasťou.

Kto je tvojím vzorom v kňazstve?

Môžem povedať, že som mal vždy veľké šťastie na duchovných otcov, lebo všetci ma sprevádzali na ceste za Kristom a každý ma svojím spôsobom ovplyvnil. Nedá sa presne a striktne určiť, kto je mojím vzorom. Každého mi Boh poslal do cesty v správnom čase. Ja si vážim každého z nich. A ďakujem im.

MIROSLAV DARGAJ - SEČOVSKÁ POLIANKA

Kto ťa viedol na ceste ku kňazstvu?

Veľkým darom na ceste k povolaniu kňaza sú v prvom rade moji rodičia, blízni a priatelia, ktorých mi Boh poslal do života. No rodičia mi boli prvým impulzom a príkladom k životu s Bohom, čo je základom ku kňazskému povolaniu.

Kto je tvojím vzorom v kňazstve?

Najväčším vzorom v kňazstve je pre mňa sám Ježiš Kristus. Ved' on položil život za naše životy, aby sme mohli žiť skutočným životom v jeho slobode. Väčšieho kňaza je zbytočné hľadať, lebo on je tým prým a jediným vzorom v každej oblasti nášho života.

ERIK Hrabčák - Milpos

Čo ťa na kňazstve najviac oslovouje?

Kňazstvo je pre mňa dar nepochopiteľný a zároveň veľmi vzácný a nádherný. Je to veľká výzva ísť do kňazstva. Vážim si zodpovednosť, s akou musí kňaz pristupovať k službe a hlavne, ako je blízko k eucharistickému Kristovi. A to, že sprítomňuje Krista a je tu vždy pre ľudí. Nonstop.

Čo ti počas týchto prvých mesiacov pobytu v seminári robí najväčšiu radosť?

Že mám toľko bratov. Je veľmi povzbudzujúce, ako ma napĺňajú svojím úsmevom a rozhovormi. Radosť mi robia aj spolubývajúci a bratia z ročníka.

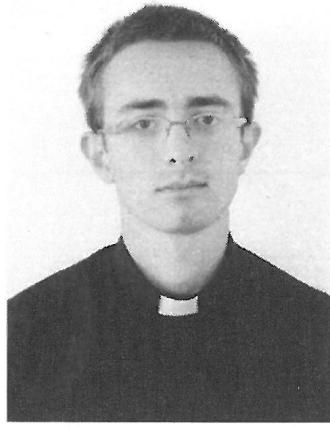
JOZEF HAVRILČÁK - MICHALOVCE

Najväčší zážitok s Bohom?

Čas, keď som pocítil volanie ku kňazstvu. Bol to pre mňa signál, aby som sa nebál nastúpiť na cestu, na ktorú si ma vybral Pán. Lebo Pán je a bude vždy so mnou!

Prečo kňazstvo?

Kňazstvo bolo pre mňa už odmalička krásnym a vysnívaným povolením. Vybral som si ho kvôli tomu, aby som mohol zvestovať Božie slovo ostatným a viedol ľudí k spáse. Cítil som, že ma Pán povoláva k službe v jeho vinici.

STANISLAV BUJDA - KRUŽOV

Úspešne si ukončil nielen jednu, ale dve vysoké školy. Čo viedlo tvoje kroky do seminára?

Vzdelanie sice rozširuje vedomosti človeka, ale moje srdce opäť zatúžilo za tým, po čom túžilo už od detstva - ísť do seminára, študovať teológiu a stať sa kňazom. Štúdium teológie nie je len o získaní diplому, ale je to celoživotné vzdelávanie, ktoré pomáha formovať človeka a ktoré pomáha spoznávať nekonečne milosrdného a dobrovitého Pána Boha.

Ak by si mal možnosť urobiť jednu akúkoľvek vec na svete, čo by to bolo? (Aj nemožné).

Neurobil by som nič. Chcel by som a chcem zmeniť seba. Tak ako vrvává svätý Serafim Sarovský: „Spas seba a tisíce ľudí okolo teba budú spasení“.

MATEJ BUK - ÚDOL

Kto ťa viedol na ceste ku kňazstvu?

Bol ním predovšetkým Ježiš Kristus a veľmi túžim, aby ma viedol aj nadalej.

Čo očakávaš od formácie v seminári?

Čakám, že vo mne Boh vykope studňu, ktorá bude naplnená ním samým a z ktorej budú potom môcť čerpať aj iní.

Kto je tvojím vzorom v kňazstve?

Mojím vzorom v kňazstve je o. Ján Frandofer.

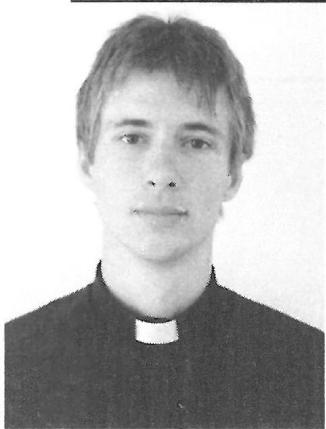
DOMINIK GROMOŠ - PREŠOV - SEKČOV

Ako na tvoje rozhodnutie vstúpiť do seminára zareagovala rodina a okolie?

Myslím si, že to pre moju rodinu aj okolie bolo dosť veľké prekvapenie, keďže som to dosť dlho držal v tajnosti. Od rodiny aj od priateľov sa mi dostalo veľkej podpory, za čo som im veľmi vďačný.

Ako sa zmenil tvoj pohľad na Božie slovo?

Božie slovo teraz vnímam živšie než predtým. Vidím, že Boh ku mne skrže neho hovorí. Pred nástupom do seminára som mal obavy z toho, ako vydržím ráno pol hodiny rozjímať a teraz vidím, že to nie je nič strašné, naopak, má to pre celý deň veľký zmysel.

MATÚŠ MARČÁK - SABINOV

Kto bol pre teba najväčším vzorom pre vstup do seminára?

Mojím najväčším vzorom bol a je otec Jozef Voskár.

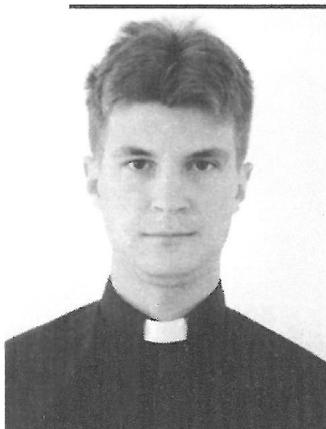
Aká je tvoja najobľúbenejšia modlitba a prečo?

Jednoznačne „Otče náš“. Keď sa ju modlím, som plný radosť a hrdosti, že môj Boh je aj mojím Otcom. Otcom, ktorý miluje.

Ako na tvoje rozhodnutie o vstupe do seminára reagovalo tvoje okolie?

Okolie reagovalo dosť zaujímavo. Niektorí sa pohoršili, iní mi vraveli, že to bolo na mne vidno už dlhšie, že tam skončím. Niektorí sa tešili, iní smútili.

Naši prvňáci

JÁN HORŇÁK - KOŠICE - NAD JAZEROM

Ukončil si úspešne jednu vysokú školu, čo ťa ešte viedlo na teológiu?

Počas strednej i vysokej školy som rozmýšľal o tom, akú cestu má pre mňa pripravenú Boh. Volanie ku kňazstvu som pocítil koncom štúdia na predošej vysokej škole. Pocítil som, že Boh si ma chce použiť týmto spôsobom.

Ktorý citát z Božieho slova ti vlieva do srdca najmocnejšiu nádej a silu?

„Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“.

Tento citát je pre mňa nádejou a oporou v čase, keď som slabý. Ďakujem Bohu za jeho milosť.

MICHAL ZORVAN - VRAOV N. TOPLOU

Kedy si spoznal, že ťa Boh volá do tejto služby?

Túžbu stať sa kňazom som vnímal už odmala. Chcel som kráčať v šlapajach svojho otca. Lenže na konci základnej školy som našiel záľubu v počítačoch. Podľa toho som si vybral aj strednú školu. Vtom čase som začal chodiť aj na animátorskú školu. Tam som zistil, že ma technika nenapĺňa tak, ako služba iným a služba Bohu.

Čo si sa tu už naučil?

Hlavne byť v niektorých prípadoch ticho, aby ma nepochopili zle, a tak sa vyvarovať rôznych nedorozumeniam. Jednoducho viac počúvať ako rozprávať. Veď som tu len prvák.

PETER ILEŠKO - OKRUŽNA

Čo ťa najviac osloivilo na spoločnom živote v seminári?

Na spoločnom živote v seminári ma najviac oslovila z veľkej miery rodinná atmosféra a to, že tu sme nielen spolužiaci, ale aj bratia.

Aká je tvoja najobľúbenejšia modlitba a prečo?

Moja najobľúbenejšia (alebo aspoň medzi ne patriaca) modlitba je "Carju nebesnyj", čiže "Kráľu nebeský". Neviem povedať presne prečo, ale fascinuje ma na nej to, že je celkom krátká a pritom obsahuje pravdy o neobsiahnuteľnom Sväтом DUCHU.

MILAN SISAK - PICHNE

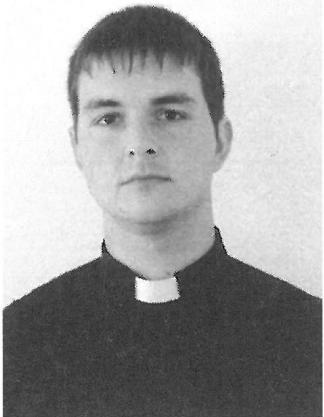
Ktorý svätý je tvoj vzor a prečo?

Blahoslavený Ján Pavol II., človek s Kristovou tvárou otca, ktorý miluje a zbližuje národy, kultúry a vedie ich k láske a mieru. Jeho slová „Nebojte sa, nemajte strach! Otvorte dokorán brány Kristovi!“ mi zmenili život, on bol tým impulzom, ktorý ma viedol a vedie na tejto ceste za Kristom.

Najväčší zážitok s Bohom?

Keď som si uvedomil, že všetko, čo mám a čo som dosiahol, je vďaka Bohu a že všetko, čo v živote potrebujem, je Boh.

MICHAL ONDOVČÁK - PETKOVCE

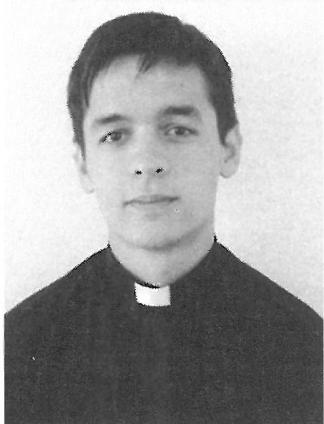
Ktorý svätý je tvojím vzorom? A prečo?

Najviac ma oslovujú dvaja: sv. Ján Mária Vianney a sv. archanjel Michal.

Sv. Ján preto, lebo bol výnimočným človekom a ukázal, čo znamená obetovať svoj život Bohu. Sv. archanjel Michal je mojím patrónom. Jeho meno sa prekladá „Kto ako Boh“ a neustále mi pripomína, že žiadne problémy v mojom živote nie sú väčšie ako môj Boh.

Prečo je podľa teba dôležitá formácia v seminári?

Podľa mňa je veľký rozdiel medzi „svetským“ a zasväteným životom. Ak nezakúsim „duchovný“ život s Pánom, môžem sa právom sptytať, čo dám ľuďom, ktorí budú čakať na duchovný pokrm? Formácia v seminári by mala zo mňa urobiť akúsi smerovú tabuľu, ktorá bude ukazovať na Krista.

TOMÁŠ ŠOLTIS - BARDEJOV - VINBARG

Odkedy si pociťoval vo svojom srdci túžbu po kňazskom povolani?

Túžbu pociťujem vždy, niekedy je to silné volanie, inokedy slabé alebo žiadne.

Uvažoval si aj nad nejakým iným povolaním či zamestnaním?

Dá sa povedať, že celý život je jedno veľké rozhodovanie, ako žiť ďalej, ako pokračovať v budúcnosti v povolaní po škole. Uvažoval som aj nad inými, avšak moje rozhodnutie ostalo na Kristovi, ktorý rozhodol za mňa.

Naši priateľci

ŠIMON GAJAN - VERNÁR

Je niečo, čo by ťa na tejto službe odrádzalo?

Jediné čo ma na tejto službe odrádzalo, bol strach. Strach z toho, že je to dosťnáročná služba. Ale vďaka Bohu, ktorému dôverujem som zveril svoj strach.

Čo očakávaš od času, ktorý je pred tebou?

Od času, ktorý je predo mnou, očakávam moje hlbšie formovanie. Formovanie, v ktorom budem budovať silný, spätný vzťah s Bohom. Načerpanie síl a načerpanie lásky, ktorú môžem podávať ďalej, pretože dnešný svet ju potrebuje.

DAJ SA MI NAPÍT

Prýmito slovami oslovil Ježiš Samaritánku pri Jakubovej studni, keď si za dennej páľavy trochu sadol, aby si oddýchol. Touto vetou sa začal zvláštny dialóg medzi Bohom a človekom, dialóg, pri ktorom vychádzali na povrch hriechy, mizli predsudky a rodila sa viera. Dialóg napokon vyústil do zapáleného, radostného ohlasovania o Mesiášovi, takže svoj osobný zážitok s Mesiášom chcela Samaritánka dopriať aj ostatným obyvateľom svojho mesta.

Poslanie ohlasovať radostnú zvest o Mesiášovi nie je len úlohou biskupov a kňazov. K tejto úlohe sú povolení všetci pokrstení. Aby sme mohli ohlasovať so zápalom a radosťou, potrebujeme mať tiež zážitok s Ježišom, vtelejným Slovom. Jedine pri takom zážitku sa stane to, čo sa stalo Samaritánke: budú vychádzať na povrch naše hriechy, budú miznúť predsudky, ale hlavne sa zrodí či upevní viera, ktorá nás bude doslova hnať k ohlasovaniu. Tento krát sme to však my, čo potrebujeme povedať Ježišovi: „Daj sa mi napít“.

Cirkevní otcovia vždy hľadeli na Sväté písmo ako na studňu so živou vodou. Dnes nie je problémom zohnať si Bibliu, vlastniť ju. Problémom ostáva, že mnogí Sväté písmo nevedia čítať. Čítajú ho akoby čítili noviny alebo hocijakú inú knihu. Pre Otcov čítať Sväté písmo znamenalo práve toto: piť živú vodu. Preto Origenes, veľký učiteľ duchovného života, píše: „Nie si schopný pochopiť, že o týchto veciach sa hovorí v duchovnom zmysle? Myslíš si, že to bolo vždy náhodou, že patriarchovia prichádzali k studniam a že sa pri studni rozhodovalo o svadbe? Kto takto uvažuje o týchto veciach, je človek živočíšny a nechápe veci Božieho Ducha (porov. 1Kor 2,14). Kto chce, nech si ostane v tomto stave, nech ostane živočíšny, ale pokial' ide o mňa, ja nasledujem apoštola Pavla a tvrdím, že tieto veci sú alegórie – obrazy (porov. Gal 4,24), tvrdím, že sobáš svätých je zjednotenie sa duše s Božím Slovom. Lebo kto sa spája s Pánom, je s ním

jeden Duch (1Kor 6,17). Je tiež isté, že toto zjednotenie sa duše so Slovom sa nemôže uskutočniť ináč ako cez učenie posvätných kníh, ktoré sú obrazne nazývané studne. Ak k nim niekto príde a čerpá z nich vodu, totiž ak meditáciou v nich hľadá zmysel a hlbšie poznanie, ocitne sa na svadbe hodnej Boha, jeho duša sa totiž zjednotí s Bohom“ (Hom. in Gen. X,5).

Spomenul som, že v dnešnej dobe nie je problémom zaobstaráť si Bibliu. Môže ju mať každý, kto má o ňu záujem, aj neveriaci alebo dokonca aj nepriateľ Cirkvi. Pre takého človeka to však nebude studňa so živou vodou, lebo slová Písma budú preň iba mŕtvou literou, ako už spomenul Origenes, keď citoval sv. Pavla, že živočíšny človek neprijíma veci Božieho Ducha. Podľa Otcov iba veriaci človek, ktorý počíta s Bohom, môže preniknúť do zmyslu Písma. Sv. Hilár z Poatiers píše: „Pravde ohľadom Boha sa možno naučiť jedine od Boha samého, lebo sme schopní ho poznať jedine s jeho pomocou“ (De Trinitate V,14).

Vidíme teda, že keď dvaja čítajú Písmo, nie je to to isté. Boh sa nám dáva poznať podľa miery našej viery a čistoty srdca. Veľmi pekne o tom píše sv. Ambráz: „Pri zbere hrozna treba najprv umyť sudy, do ktorých sa bude vlievať víno, aby sa nestratila jeho hodnota. Ved' čo osoží nasadiť dobre vinič a pestovať ho toľké roky, ak víno vyrobené s toľkou námahou premení sa v sudech na ocot? Ak chce niekto zrána vidieť východ slnka, nech si umyje oči, aby mu žiadnen prach ani špinava neprekážali voľne sa dívať. Keď čítame Sväté písmo, aj nám vychádza slnko, ktoré tu predtým nebolo. Človeče, očisti si preto oči svojej myслe, očisti svoj sluch, aby si do čistej nádoby mohol prijať hučiace a priezračné vody Svätého písma a aby sa nejakým spôsobom neznečistili.

Naučme sa teda správne čerpať a piť zo studne Božieho Slova, vždy s vierou a pokorou. Iba tak budeme môcť ohlasovať tým, čo o týchto veciach nevedia.

o. Marko Durlák

MODLITBA

V kolobehu času stojím uprostred jesene.
Večerné slnko zaspalo,
v dotyku môjho Boha
zakúšam v krásnom momente večnosť.

Boh v tichom jesennom vánku
bozkami listov
mi skladá piesne.

Prihovára sa vábivo,
znie v krásnych vôňach
večernej jesene.

Kytice slov jeho lásky
v nádherných farbách prírody
dorážajú na moje srdce.

Sladké plody lásky
jeho dotykmi
mi dozrievajú pred očami.

Dáva prísľub, že i v zlej zime
bude stáť pri mne
do jari víťazstva.

Čo odpoviem na volanie?
Na divy tvojich rúk?
Na žiaru Lásky?

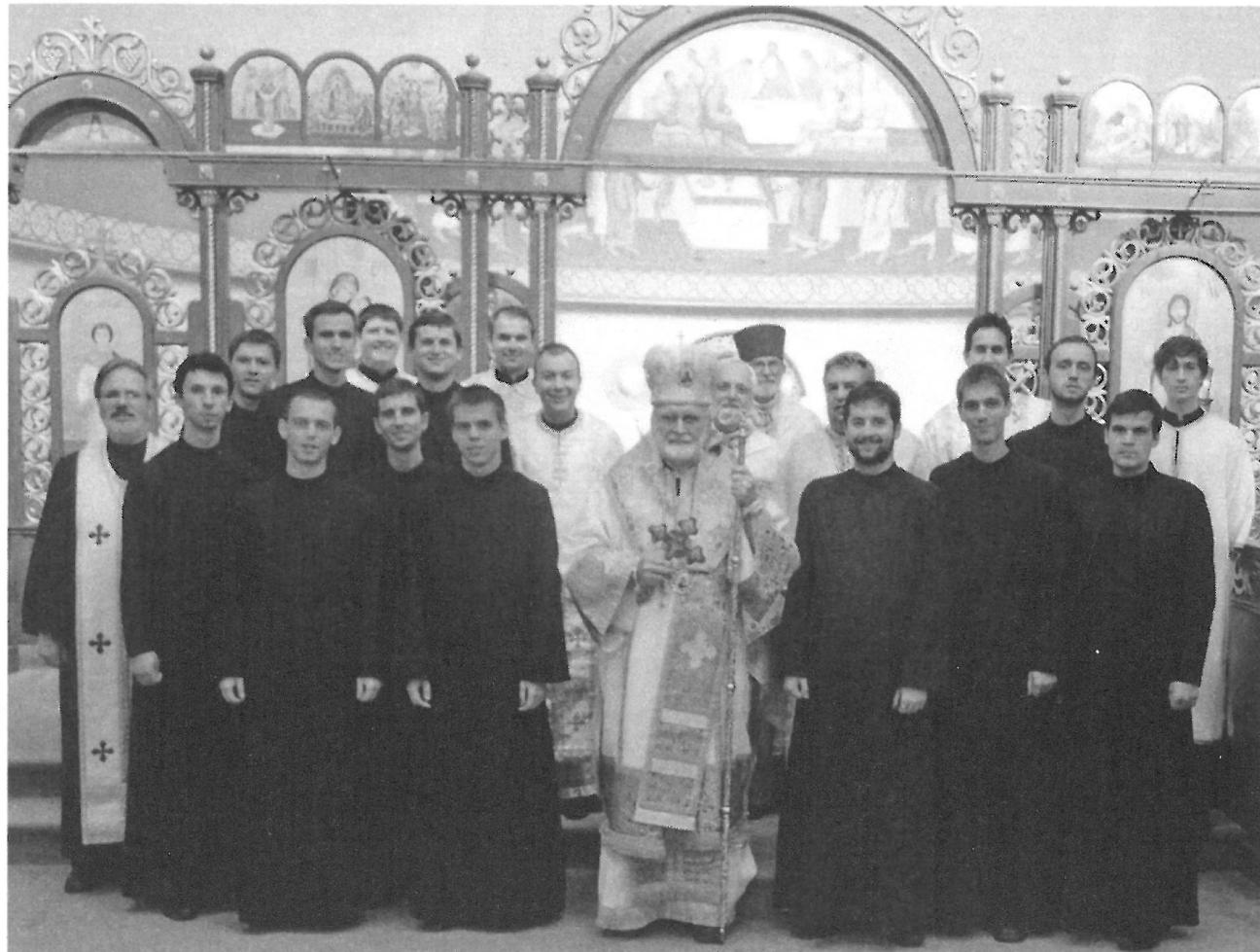
Chcem byť tvoj!
Opustiť plačúce noci!
V tvojom objatí prežiť celú večnosť!

**Peter Lazorík,
pastoračný ročník**

God Bless America!

A povedal im: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.“ (Mk 16,15)

Piatok, 24. september 2011, letisko Viedeň. Tak to bol dátum začiatku jedného veľkého diela, do ktorého skupinu Zboru sv. Romana Slackopevca pozval Boh. Evanjelizačné turné po gréckokatolíckych farnostiach v USA. Všetci sme boli v očakávaní, ako to celé dopadne aj

preto, že mnohí z nás leteli prvýkrát a to hned' do USA. Let trval necelých 10 hodín. Keď sme pristáli na letisku vo Washingtone, vyzdvihol nás tam Jack Figel, organizátor turné a autor myšlienky prebudiť naše farnosti v USA z duchovného spánku a obnoviť v ľuďoch spomienky na Slovensko, na krajinu, v ktorej majú mnohí americkí gréckokatolíci korene. Čo mňa osobne a myslím, že aj ostatných chlapcov prekvapilo, bola hned' prvá večera, keď boli servírované pirohy, halušky a mačanka. Takže štart bol dobrý a strava ako doma, aj keď asi 7200 km od domova.

A ako vlastne vyzerá náš denný program? Každý večer po koncerte, ktorý trvá asi 1,5 hodiny, sa ideme ubytovať niekde do hotela, alebo nás prichýlia miestni farníci z mesta, kde práve sme. Ráno sa všetci stretneme v chráme na rannej modlitbe a krátkom rozjímaní, po ktorom nasleduje svätá liturgia, ktorú doprevádzame klasickým spevom – „prostopinije“.

turné Zboru Slackopevca

Po liturgii len malé raňajky a hor sa do auta na cestu do ďalšej farnosti, kde nás večer čaká koncert, krátka debata s farníkmi a potom už len (hurá!) posteľ. Pred každým koncertom máme kratučký nácvik a modlitbu, pričom otec Urvinitka nám prečíta Božie slovo, aby každá pieseň, ktorá odznie, bola na povzbudenie nielen pre ľudí v Amerike, ale aj pre nás samých a aby to nebolo na našu slávu, ale na slávu Božiu. Teraz, keď nám tu začína druhý týždeň turné (1. október), môžem smelo povedať, že sme už aj prekonali časový posun, ktorý je presne 6 hodín menej ako na Slovensku. Zatiaľ sme absolvovali 9 koncertov, z čoho jeden bol na slovenskom festivale nedaleko New Jersey, ďalej Wilkes Barre, Passaic, Binghampton, Harrisburg, Cleveland, Pittsburgh a iné. Počas turné absolvujeme 26 koncertov v 26 mestách, ktoré sú v 9 štátoch.

Veľmi príjemne nás prekvapilo prijatie ľudí, ktorí by nám zniesli aj modré z neba, len aby sme my boli spokojní. Mnohí z nich prežívajú naše koncerty veľmi emotívne, lebo im naše piesne pripomínajú domov, čo dokazujú aj ich slzy v očiach a aj ich slová vďaky po koncertoch.

A aká je Amerika? V prvom rade obrovská, ale krásna. Ľudia jazdia na veľkých autách a vlastne všetko, čo Američania robia, robia vo veľkom. Ale ináč sú to srdeční ľudia. Ďalšou vecou, ktorá nás takpovediac voviedla do pravdy, je fakt, že Ameriku pohlcuje sekularizmus. V chránoch vidieť len zriedka mladého človeka a mladé rodiny ani nespomínajúc. Farnosti sa zlučujú, chrámy sú pozatvárané a niektoré bohužiaľ aj predané. Kňazi si tu nevystačia už len s klasickou pastoráciou tých, čo majú v chráme, ale sú nútení konať „novú evanjelizáciu“ a vyjsť von k tým, ktorí to naozaj potrebujú. Tu sa naozaj plní poslanie kňaza, že „lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí.“ (Mt 9,12)

Verím, že misia, ktorú nám zveril Boh, nebola márna, ale prinesie svoje ovocie. Modlime sa a pozývame aj vás k tejto spoločnej modlitbe, aby Boh žehnal všetkým veriacim, ktorí nás srdečne prijali. Boh žehnaj Ameriku! God bless Amerika!!!

Martin Kozej, 6. ročník

HRIECH NÁŠ KAŽDODENNÝ DAJ NÁM PREČ!

*T*ýtý príbeh rozpráva, ako si Satan zavolal do pekla všetkých svojich spolupracovníkov, aby sa s nimi poradil, ako odlákať človeka od Boha. Na začiatku jeden malý diabol navrhol: „Povedzme ľuďom, že Boh nie je. Stratia nádej a sami prídu k nám.“ Satan mu však odpovedal: „Toto sme už viackrát vyskúšali, ale ľudská túžba po Bohu bola vždy silnejšia než naše klamstvo.“ Po chvíli ticha sa ozval starší diabol: „Povedzme ľuďom, že nie je peklo, stratia pocit viny a rýchlo zabudnú na Boha“. Satan sa len pousmial: „Aj toto sme už skúšali, ale hlas svedomia bol silnejší“. Napokon sa po dlhom mlčaní zdvihol jeden starý čert a pokojným hla-

som povedal: „Povedzme ľuďom, že nie je hriech. Tak už Boha nebudú potrebovať“. Satan sa zamyslel a s úškrnom odpovedal: „To sme ešte neskúsili, mohlo by to vyjsť.“

Hriech je v rukách diabla mocná zbraň hlavne preto, lebo ho zväčša nevidíme. Na začiatku duchovných cvičení som si túto skutočnosť uvedomil ešte hlbšie. Som Božie adopčné dieťa, a preto mám právo na dedičstvo svojho Otca - večný život. Aj napriek tomu, že sa častotká správam protivne a nepočúvam ho, Boh ma aj tak nekonečne miluje a túži mi odovzdať tento dar. Nezdédím ho len vtedy, ak sa sám rozhodnem dedičstvo odmietnuť. Bohu to zlomí srdce, ale príjme to,

lebo ma miluje. Hriech ma oddeluje od Boha, lebo sa dobrovoľne a vedome uberám vlastnou cestou. Inou, ako je tá, na ktorú ma pozýva Kristus. Počas rozjímania na duchovných cvičeniach mi túto pravdu Boží Duch ukázal cez podobenstvo, ktoré hovorí o dobrom pastierovi.

Predstavil som si seba ako malú bezbrannú ovečku, ktorú zvábil starý vlk, diabol. Vylákal ma von, aby mi ukázal pastvu lepšiu a chutnejšiu, ako je tá, ktorú ponúka Kristus. A ja, malá a hlúpa ovca, som mu uveril. Opustil som rodný košiar a nasledoval ho. Kráčali sme krásnou lúkou plnou chutnej trávy, opájala ma vôňa lesa a kvetín. Počas cesty som stretával aj iné ovečky, ktoré boli unavené a smutné.

Nestihol som však zistiť, prečo ležia na zemi, lebo diabol mi spredu kričal, aby som kráčal rýchlejšie. Než som si uvedomil, že som zašiel priďaleko, ocitol som sa pred jamou plnou špiniev a bahna. Chcel som sa otočiť a ísť preč, ale on ma sotil priamo do nej. Snažil som sa vyškrabáť von, ale čím viac som sa hýbal, tým hlbšie som padal. V jame ležali

okolo mňa mŕtve, páchnuce telá. Volal som na diabla, aby mi pomohol, ale on sa mi otočil chrbtom a začal sa smiať. Vidina chutného jedla sa zmenila na pocit strachu a beznádeje.

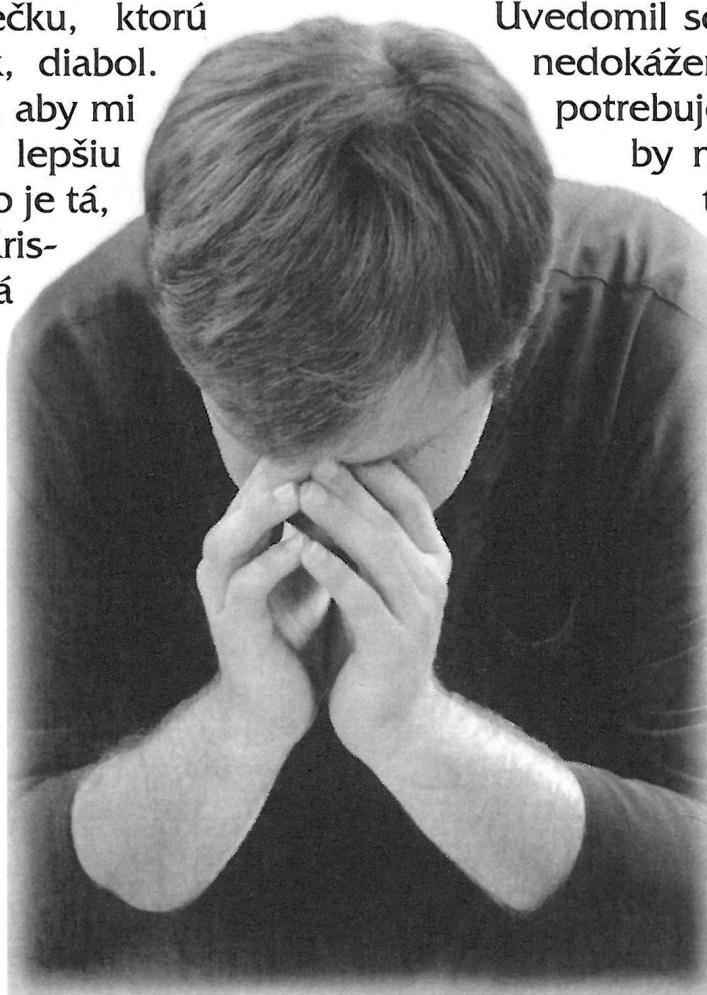
Počas prednášok som stále jasnejšie spoznával, že som ako tá ovca v podobenstve – biedna, úbohá a vydaná napospas hriechu.

Uvedomil som si, že ani ja si nedokážem pomôcť sám, potrebujem niekoho, kto by ma z tej špiny vytiahol. Na konci

duchovných cvičení mi Boh cez spoved' ukázal, že ani v tomto okamihu beznádeje ma nenecháva samého, ale hľadá ma tak, ako pastier hľadá stratenú ovcu. Potrebujem však zablačať - oľutovať svoje hriechy, aby ma našiel, kým ešte nie je neskoro. Keď ma nájde, pomocou svojej

palice - milosrdenstva, ma pritiahe k sebe, ošetrí mi rany, vezme na plecia a odnesie naspäť do svojho ovčinca - Cirkvi. Po spovedi ma zaplavil silný pocit vdăčnosti, preto som chválil Boha slovami 23. žalmu – „Pán je môj pastier nič mi nechýba, nebudem sa báť zlého, lebo Ty si so mnou.“

Martin Miňo, 5. ročník

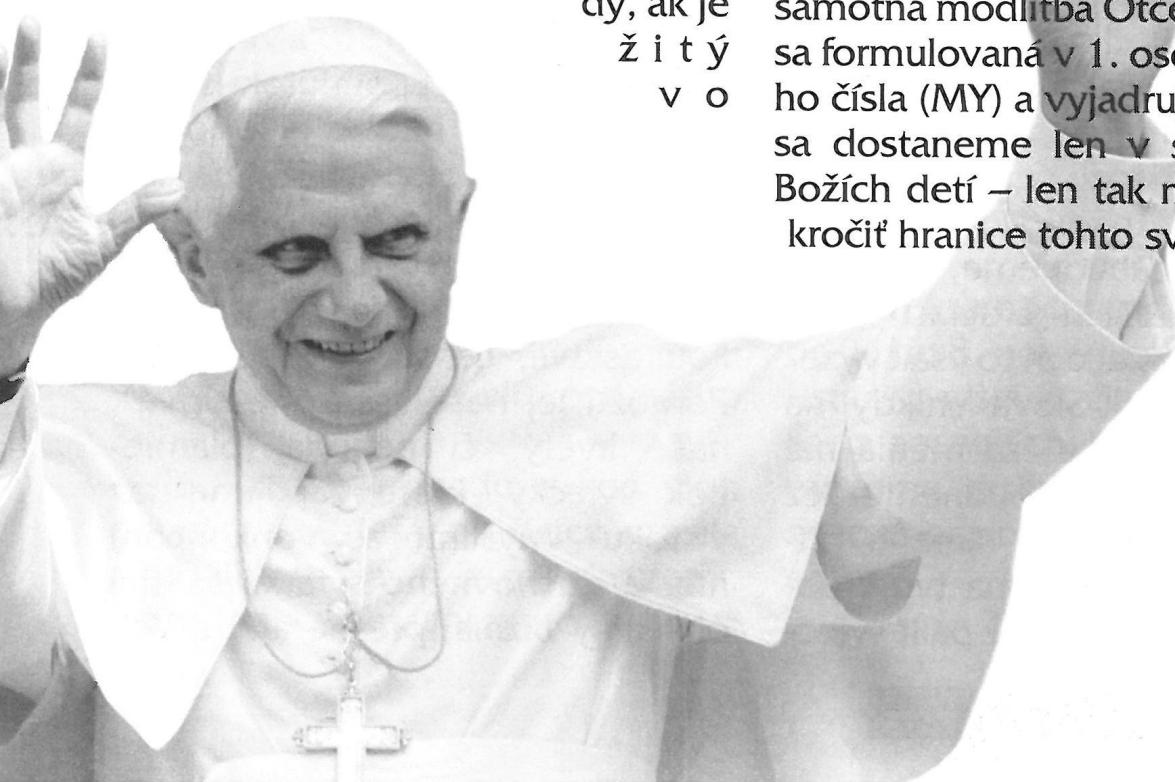
OTVORENOSŤ PRE BOHA

*D*ielo Samuela Becketta Čakanie na Godota je iste mnohým známe. Táto absurdná divadelná hra ponúka zmyslenie nad cieľom existencie človeka a je logickou reakciou na situáciu, keď po skončení druhej svetovej vojny zaznievali v nejednom srdci otázky o tom, načo sa vlastne človek rodí na tento svet. Aby trpel? Čaká ho vôbec niečo dobré? Každé dejstvo hry sa končí akýmsi refrénom: „A Godot zasa neprišiel!“. Podľa Beckettovho kamaráta Eugena Ionesca je dielo neúnavným volaním na Boha, zúfalým SOS, ktoré človek kričí v pocite vlastnej ničoty a bezcennosti, z ktorého ho môže vyviest' iba Boh. Lebo iba on dá životu zmysel, ciel a nádej. Iba s ním život nebude chaotickým sledom nezmyselných scén.

Pochopiť človeka možno iba vo vzťahu k Bohu. A život človeka bude rovnako zmysluplný a správny iba vtedy, ak je žiť v o

vzťahu k Bohu. Toto je základ posolstva pápeža Benedikta XVI. v jeho knihe Ježiš Nazaretský I. Známy výrok „Boh je láska“ ukazuje na Božiu podstatu, lebo ako zosobnená láska miluje všetkých bez rozdielu, a rovnako bez rozdielu všetkých požehnáva. Nemôže inak. A tak vám možno napadne: Prečo sa potom ešte máme modliť? Otcovia púšte majú jednoduchú a hlbokú odpoved: Iba v modlitbe zakúšame Božie otcovstvo a tým získavame istotu pre náš život.

Modlitba nemá byť vystavovaním sa na obdiv pred ľuďmi či pred Bohom, ako to robí farizej v podobenstve. Vyžaduje si intímnosť, ktorá je vo vzťahu lásky podstatná. Len ja a Boh. Boh oslovuje každého po mene. Božia láska je ku každému celkom osobná a nesie v sebe tajomstvo jedinečnosti, ktoré sa pred ľuďmi nedá vyjadriť. Možno sa vám bude zdať, že toto vyjadrenie vylučuje spoločnú modlitbu, no samotná modlitba Otče náš je predsa formulovaná v 1. osobe množného čísla (MY) a vyjadruje, že k Bohu sa dostaneme len v spoločenstve Božích detí – len tak môžeme prekročiť hranice tohto sveta a dostať

RECENZIA

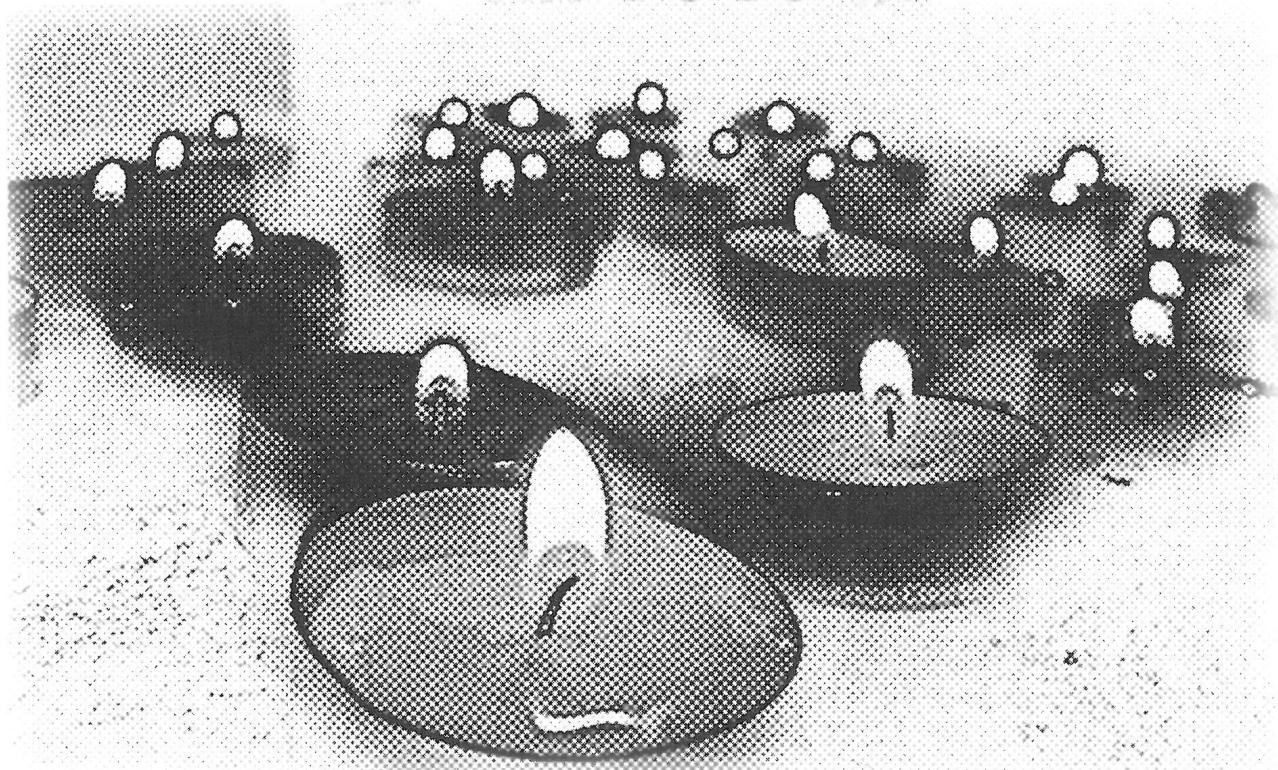
sa k Bohu.

Podobne sa vo vzťahu muža a ženy tvorí intímny vzťah, ktorý sa ale zo svojej podstaty otvára zodpovednosti voči spoločnosti. Moje ja (ego) naplnené Bohom v hlbokom intímnom vzťahu nadobúda pravý zmysel až v spoločenstve, pretože

až tam je skúšané ohňom. Až tam sa dá radosť z Boha odovzdať iným, pretože pravá láska je tá, ktorá nie je sebecká. Ktorá sa otvára pre iných. Božia láska človeka neuzatvára do seba, ale vedie ho v ústrety iným.

Michal Vadrna, 4. ročník

A ČO PÔTOM?

Zomrel človek. Mladý človek. Mal krásny pohreb, plno kvetov, množstvo kamarátov, ktorí sa prišli rozlúčiť a v krásnej poslednej reči padli slová: „Nikdy na teba nezabudneme, navždy zostaneš v našich srdciach“. Po niekoľkých mesiacoch to však vyzerá celkom inak. Slová „nikdy na teba nezabudneme“ sa menia na: „nikdy na teba nezabudneme cez dušičkové obdobie a stále ti prídešme zapáliť sviečku na tvoju pamiatku“. Prečo chodíme páliť svieč-

ky na hroby? Robíme to z vlastného presvedčenia, z pohnútok srdca, zo solidárnosti, hádam aj z pocitu, aby si raz niekto spomenul na nás. Zomrelý asi skutočne zostane iba v srdciach matky, otca, súrodencov... Ale zrejme najväčšou otázkou ostáva, čo sa deje s dušou? Pomôžu jej naše „prázdne slová“, naše kvety, či nebodaj plamienok sviečky, ktorú zapálime raz v roku? Myslím, že vonkoncom nie. Z duchovného sviatku sa stal obyčajný biznis, presne ako z Via-

noc či Veľkej noci. Naháňame sa za krásnymi vencami, veľkými kahancami, no to, čo je hlavné, nám uniká. Už Júda Makabejský v 2. storočí pred Kristom vedel, čo treba robiť, keď sa za svojich padlých vojakov modlil a prosil. „Ved' mysel na vzkriesenie. Ved' keby sa nebol nádejal, že padlí budú raz vzkriesení, bolo by to nerozumné a zbytočné modliť sa za zosnulých“.

Modlitba!!!

Modlitba je najviac, čo môžeme urobiť pre našich zosnulých. Je totiž dosť možné, že sa ich duše nachádzajú v očistci. Jedna modlitba Otče náš je pre dušu zosnulého užitočnejšia a potrebnnejšia ako celé kvetinárstvo. A prečo by sme sa mali za nich modliť? Lebo sme jedna Cirkva. Teda my, putujúca Cirkva, sa máme modliť za Cirkev trpiacu, duše v očistci, aby sme sa raz všetci stretli v oslavenej Cirkvi v úplnej blízkosti nášho Boha.

Je mnoho prípadov, keď Boh dovolil, aby duša z očistca prosila o modlitbu a zjavila sa na tejto zemi. Preto treba vnímať aj tento dušičko-

vý čas ako čas milosti. Čas milosti pre našich blíznych, ale aj pre všetkých, ktorí si už sami pomôcť nemôžu. Aj tento skutok patrí k skutkom lásky voči blížnym a zároveň je možnosťou posväcovať sa a prehodnotiť svoj život. Čo poviem Bohu na poslednom súde ja sám? Obstojím? Preto využívajme čas na tejto zemi zmysluplne a tak, aby bol z neho úžitok. Ako píše žalmista: „Ved' sotva sedemdesiat rokov je dĺžka nášho života a pre mocnejších osemdesiat, no zväčša sú trápením a námahou, rýchlo sa pominú a my odlietame“.

Preto sa učme v tomto čase modliť a učme to aj naše deti a blíznych, pretože nevieme, či sami nebudeeme potrebovať takúto pomoc. Pre našich zosnulých môžeme

získať plnomocné odpustky v čase od 1. do 8. novembra (prijáť Eucharistiu, navštíviť cintorín, pomodliť sa za zosnulých). Takým spôsobom môžeme získať každý deň plnomocné odpustky pre jednu dušu v očistci.

Tomáš Metyl, 5. ročník

Modlitba za duše v očistci

DAROVANÁ PRÍTOMNOSŤ

pôzerat ľučami Samaritána

V nedávnych dňoch naše semi-nárne spoločenstvo navštívil otec Bogdan Vegrzyn, rímskokatolícky kňaz Tarnovskej diecézy v Poľsku. Hoci momentálne pôsobí ako sudca audítora Biskupského súdu v Tarnove, oveľa hodnotnejšími sa nám stali jeho skúsenosti z dvanásťročnej praxe pri pôsobení v nemocnici a hospici v Limanovej (Poľsko). Za službu medzi chorými a zomierajúcimi bol odmenený v Sanktuáriu Božieho Milosrdstva v Krakove – Łagiewnikach, kde mu kardinál Stanislav Dziwisz udelil celopoľské vyznamenanie „Milosrdný samaritán roku 2009“. Krátky, ale povzbudzujúci rozhovor so vzácnym hostom vám dnes prinášame.

Čas, keď ste začínali svoju službu s chorými a zomierajúcimi v nemocnici a v hospici, bol pre Vás novou životnou skúsenosťou. Čo bolo pre Vás najťažšie počas týchto začiatkov?

Na začiatku bolo najťažšie každé stretnutie s chorým. Bola to pre mňa dôležitá lekcia. Myslím si, že by to tak bolo v prípade každeho človeka. Denne som trávil čas s chorými, počas dňa, aj v noci, stále som sa niečo učil. Vidím, že ešte stále som sa neznudil tým chorým ľuďom, aj keď tam už nie som. Vždy som niečo objavoval a obohacoval sa, aj keď sa stávalo, že v rámci tejto služby na mňa často dopadala fyzická únava. Od chorých som však čerpal veľa duchovnej sily. Pri kontakte s chorým človekom je mnohokrát potrebné bojovať so samým sebou. Každý,

vstúpi do nemocnice či hospicu, začína ináč myslieť. Utrpenie mení pohľad človeka na svet.

Ako sa postaviť voči utrpeniu, chorobe, bolesti, keď vstúpi do nášho života?

Zdá sa mi, že neexistujú nejaké hotové techniky, postupy, ktoré by jednoznačne pripravili na utrpenie alebo dokonca na umieranie. Nie som expertom v tejto oblasti, ale myslím si, že to všetko je mystérium, že je to veľké tajomstvo. Za podstatné v takejto chvíli považujem nezľaknúť sa. Je potrebné ovládnuť strach u zomierajúceho. A dokonca snažiť sa o zachovanie pohody ducha a viery, upriamiť pozornosť na hodnotu a zmysel života. Zdá sa to zvlášť dôležité v prípade blízkosti ľudského zúfalstva a smrti. Je potrebné zachovať silnú nádej prekračujúcu hranicu smrti. Ak niečo raní zomierajúceho trpiaceho človeka, je to určite rezervovanosť, zdržanlivosť, odstup a podobné postoje, s akými sa k nemu približujeme. Nie je vtedy dokonca nutné ani veľa hovoriť, ale je potrebné nastaviť sa na počúvanie. Ukazuje sa, že nie všetko sa dá povedať slovami. Naozajstná prítomnosť oveľa lepšie vypĺňa ľažkú situáciu, ktorou odchádzanie z tohto sveta naozaj je.

Čo ste videli v očiach ľudí, ktorí Vám zomierali v náruči?

V očiach človeka, ktorý zomieral v mojich rukách, som veľmi často videl Krista.

Ako odpovedať na otázku „prečo“? (Prečo som chorý práve ja, prečo zomrelo moje dieťa...)

Nedokážem rozlúštiť tajomstvo utrpenia.

Pozerám sa na kríž a pýtam sa: prečo takto?

Pozerám sa na chorého a pýtam sa: prečo on?

Ako by ste povzbudili ľudí, ktorí sa doma, či v nemocnici starajú o nevyliečiteľne chorých či zomierajúcich príbuzných?

Chorí ľudia potrebujú prítomnosť. Chcú, aby druhý človek bol s nimi. Tomuto sa celý čas učíme, pretože byť prítomný je skutočne neľahké umenie. Chorý očakáva prijatie, bezpečnosť, túži po tom, aby sme mu venovali čas. Byť pre druhého a zvlášť pre nevyliečiteľne chorého, to je najväčší dar, aký môžeme človekovi venovať. Hovorím to z perspektívy mojej 12-ročnej služby. Býval som s chorými 12 rokov v nemocnici a hospici, ako s vami, bratmi klerikmi, za stenou býva duchovný otec. Tak veľmi som chcel byť pre nich duchovným otcom počas dňa i v noci, v každej chvíli.

Za rozhovor dăkuje redakcia.

VELEHRAD 2011 ALEBO: AKO SME DÔMA BÔLI

Začiatok púte

Bolo slnečné piatkové predpoludnie. Autobus prišiel na čas, po prvých metroch sa začíname modliť ruženec. Ochrana Márie je potrebná pre každý moment života, nielen pre cestovanie. Podvečer prichádza-

miestnosti pod farským Kostolom sv. Heleny sa zhromažďujú aj naši „domáci.“ Miestny kňaz číta mená rodín, ktoré prejavili záujem o ubytovanie pre bohoslovcov. Jedno meno ale chýba. Po chvíli prichádza pani, ktorá akoby z oka vypadla mojej sestre. „To je znamenie“ – myslím si sám pre

me do mestečka Otrokovice na Morave. Je prvý piatok a tak je vyložená Eucharistia. V tichu ďakujeme za cestu a stretávame sa s Kristom.

Vitajte!

Po sv. omši je čas na rozdenie sa do rodín – v pastoračnej

seba. Chvíľu sa posmeľujem /sám aj s Mikulášom - mojím spolubývajúcim/. Prihovorím sa. Kým sa čítajú a priradujú ostatní bohoslovci, my dvaja sme už pridelení Božím vanutím.

Doma aj /nie/ doma

Aj v cudzine sa človek môže

cítiť ako doma. Naša pani domáca nás o tom presvedčila hneď v prvý večer. Na dlaň predložila celé svoje srdce, svoje radosti a starosti. Srdečné prijatie umocňuje množstvo výborného jedla. Na koniec dňa prichádza aj pán domáci. Je majiteľom reštaurácie a výborným kuchárom. Počas celého víkendu sa o nás prikladne starajú. Ich traja synovia – trojčatá – sú milími spoločníkmi. Jeden z nich je nevidiaci. Zmocňuje ma úžas, akým nádherným spôsobom matka prijala svoje poslanie a povolanie, ako sa podriaďuje Bohu, ako žije život s Božím slovom. Pri rozhovoroch dostávame milosť za milosťou. Po pári hodínach strávených u nich, máme

pocit, že sme u Majky aspoň týždeň. Cestou späť uvažujem nad tým, ako Boh SPÁJA.

Ospravedlňujem sa, že tento článok nie je o púti bohoslovcov na Velehrad, ale chcem, aby na tomto mieste zaznalo svedectvo toho, čo sme zažili – a za čo ďakujeme. V prvom rade Bohu, ktorý vedie kroky svojich služobníkov a našim domácim, Majke a Jankovi, ktorí otvorili svoje domy i srdcia. Nech Boh, ktorý vidí do srdca každého človeka, im stonásobne vynahradí všetko.

Pavol Burda, 4. ročník

ZÁBAVNÍK

*Z*dá sa, že sudoku vám narobila viac problémov, ako sme čakali. Odpovedí nám prišlo naozaj málo, takže šanca vyhrať bola naozaj vysoká. Dnes sa však šťastie usmialo na **Evu Lamancovú z Malcova**. Peknú cenu jej zasielame a zo srdca blahoželáme.

Pre tých, ktorí nelenia a majú radi hlavolamy, sme pripravili túto osem-smerovku. Tentoraz sa týka najmä rôznych modlitebných kníh a modlitieb, ktoré sa v našom obrade modlíme. Samozrejme, že úspešných riešiteľov odmeníme, no okrem tajničky z osemšmerovky nezabudnite poslať aj riešenie z druhej úlohy. Tiež sa dozviete, ako sa máte modliť (píše to sv. apoštol Pavol v Liste Kolosanom) a prečo je okrem iného modlitba dôležitá (z múdrosti pústnych otcov).

N	O	I	G	O	L	O	M	R	I	K	U	V	M	S
O	B	E	D	N	I	C	A	T	S	I	T	A	K	A
A	I	G	R	U	T	I	L	Y	O	N	I	D	E	Č
P	R	V	Ý	Č	A	S	N	CH	O	B	E	Í	V	Í
N	S	M	I	N	E	A	N	I	V	E	R	CH	A	T
O	A	D	P	R	X	D	E	O	O	R	E	Y	N	E
K	Č	E	A	Á	Á	L	B	T	L	T	Ň	N	J	R
I	Y	V	R	L	I	T	E	K	S	Ň	A	A	E	T
P	T	I	A	O	T	A	L	O	E	E	B	P	L	R
Y	S	A	S	T	M	H	O	A	I	R	T	B	I	U
T	E	T	T	Š	L	O	M	E	Ž	E	I	A	Á	Ž
B	I	Y	A	O	A	L	U	Ď	O	I	L	I	R	E
T	Š	Č	S	P	Ž	S	E	V	B	Č	D	T	Y	N
T	P	A	R	A	K	L	I	S	R	E	O	I	V	E
Č	A	S	O	S	L	O	V	A	L	V	M	L	Í	C

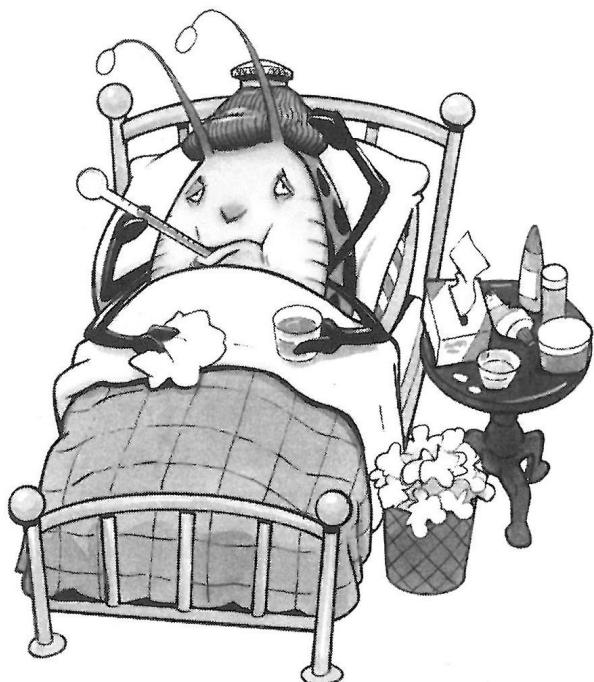
akatist, apoštolár, Božie slovo, časoslov, deviatty čas, evanjeliár, irmologion, litia, liturgia, minea, modlitba, moleben, obednica, oktoich, panychída, paraklis, parastas, prvý čas, ruženec, sloha, synaxár, šiesty čas, trebnik, tretí čas, typikon, utiereň, večiereň, žalm, žaltár

Prirad' správne písmeno.

C2 A3 B1 D5 E3 F1 A5 E2 A1 C1

B1 F5 D2 E2 B4 E1 C2 B1 A2 F2 C1

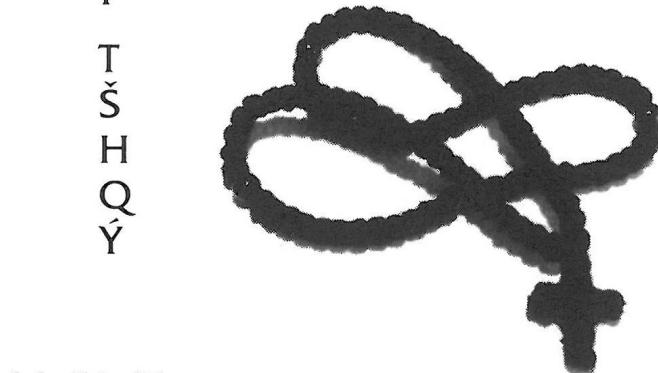
	A	B	C	D	E	F
1	J	D	E	V	Í	T
2	U	Z	M	CH	A	Š
3	O	K	F	G	I	H
4	P	N	R	X	C	Q
5	B	Ť	Ľ	L	Ď	Ý

Vedec sa rozpráva s Bohom:
„Bože, už nie si potrebný.
Veda postúpila tak ďaleko, že
už aj my
vedci vieme urobiť človeka z
hliny.“

„Tak sa predved“, hovorí
Boh.

Vedec začne naberať zo zeme
hlinu a Boh mu na to:
„Počkaj, počkaj, ber láskavo
zo svojho materiálu!“

Muž leží na smrteľnej posteľ:
Deti moje, ste tu?
Tu sme otecko.
Žena moja, tu si?
Tu som, muž môj.
Rodičia moji drahí, tu ste?
Tu sme, synček, tu sme.
Svokrovci moji, tu ste?
Tu sme, zať náš najmilší.
Tak mi láskavo povedzte,
prečo sa svieti na chodbe?!

Päťstoeurovka ide do pekla a vidí
ako do neba stúpa dvadsať centovka. V tom začne kričať: „Ta ja
taká šumná, hladká,
čistá a musím ísť do
pekla! A centovka,
poobijaná, brud-
ná ide do raja! Jak
to?“. A dvadsať
centovka kričí: „Hej,
ty čistá, šumná, hlad-
ká
a koľko raz si za svoj život bola v
cerkvi?!“

AHOJTE KAMARÁTI!

Tak a sme tu opäť po dlhých dvoch mesiacoch. Prázdniny sa skončili. Škoda, čo? Ale aj tak verím, že ste si ich naozaj užili, že ste zažili veľa krásnych zážitkov, výletov, stretnutí s kamarátmi, tábory a spoznali ste veľa nových ľudí!

No taktiež verím, že ste nezabudli na svojho najlepšieho priateľa - Pána Ježiša. Ved' pre nás, miništrantov, blízkych priateľov Pána Ježiša, je kontakt s ním veľmi dôležitým okamihom každého dňa. Môžeme byť s ním predsa v takej tesnej blízkosti každý deň pri oltári v najsvätejšej Eucharistii! Môžeme mu naozaj všetko jednoducho povedať, poradiť sa s ním, popočúvať jeho slovo.... a môžeme naozaj žiť naše priateľstvo!

Ale asi si poviete, že cez prázdniny sme často odcestovaní, nemôžeme miništrovať, nemôžeme byť s ním?! A to teda vôbec nie je pravda! Počúvajme, čo na to hovorí on: Ja som s vami po všetky dni... Nie iba keď miništruješ! On chce byť s tebou stále, každý deň, každý okamih, keď si pri oltári, ale aj keď odcestuješ na prázdniny na druhý kraj zeme. Chce byť tvojím priateľom navždy!

A ako to môžeme uskutočniť? Jednoducho! Tou najkrajšou činnosťou, ktorou sa vyznačuje každý priateľ Ježiša. Vieš, čo to je? No predsa modlitba! Áno, cez modlitbu môžeš byť naozaj s ním stále, ako to povedal. Modlitba je miesto tvojho priateľstva s Bohom, miesto, kde ste len TY a ON, kde ste navzájom spolu jedno. V modlitbe sa môžete rozprávať, môžeš mu povedať všetko, čo ťa teší, aj to, čo ťa trápi. No veľmi dôležité je ho aj počúvať. On ti chce odpovedať, chce ti poradiť, chce ti ukázať, čo je dobré a čo zlé, chce sa ti darovať. Áno, modlitba je jedno veľké darovanie sa. Ja Bohu a Boh mne. A to je krásne na miništrovaní, aj na modlitbe, že to nie je len nejaký premárnený čas, nejaká obyčajná služba pri oltári, ale jedna veľká radosť zo stretnutia dvoch PRIATEĽOV. A preto nikdy nezabudni, že nie si sám, keď sa modlíš, stále je s tebou tvoj priateľ, tvoj Boh.

Takže ho nikdy nenechaj čakať pred dverami svojho srdca, hoc si kdekoľvek! Ved' vieme, že miništranti nie sme len pri oltári, ale všade! Neboj sa modliť, neboj sa modliť hocikde sa nachádzaš, neboj sa modliť hocikedy, lebo všade tam a stále vtedy ťa čaká tvoj priateľ, ktorý ťa má nadovšetko rád a ktorý sa ti chce darovať.

HESLO: Nechcem byť ničím iným, iba bratom, ktorý sa modlí. (Páter Pio) Bratom miništrantom

**Janko Fedorišin,
pastoračný ročník**

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ', n. f.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ' bol zriadený v roku 2001 prešovským sídelným biskupom. Jeho účelom je podporovať vzdelávanie seminaristov, kňazov, biskupov, žiakov gréckokatolíckych cirkevných škôl i laikov a rozvíjať duchovné a kultúrne hodnoty Gréckokatolíckej cirkvi a tiež chrániť ľudské zdravie.

Vďaka vašim finančným príspevkom do fondu sme mohli pre liturgicke potreby dať zhотовiť dôstojné liturgické rúcha. Pán Boh zaplatí!

Číslo účtu : 4008089095 / 7500

IČO: 36167126

DIČ: 2021617664

IBAN: SK18 7500 0000 0040 0808 9095

SWIFT kód: CEKOSKBX

Adresa: sv. Ján Krstiteľ', n. f.

Správca fondu: Mgr. Jozef Urvinitka

Sládkovičova 23

080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

fax: +421 051/75 673 77

e-mail: urvinitka@unipo.sk

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého, kto prispeje na dobrý účel akýmkol'vek finančným darom.

**Navštívte naše web stránky: www.unipo.sk/pracoviska/gks
www.gojdic.sk**

Nachádza šťastie,
kto sa dáva dobrovým slovom poučiť a
blažený je ten, kto sa
spolieha na Pána.

(Prísl 16, 20)

UČITEĽ, PÔJDEM
ZA TEBOU
VŽADE, KAM

Ked' sa žiak pôjdeť.

všetko naučí (MT 8,19B)

bude ako jeho

učiteľ.

(LK 6, 40)

IESUS